

Középen állok. Örvény kavarog körülöttem. Zaj és kacagás ér minden oldalról. Felfogni nem lehet: gondolataim ezer felé cikáznak, fejem izgalomtól kapkodom, dolgozik elmém a tömegben. Felnőttek és gyerekek hangja hallik, kik kiáltva beszélnek, gőzölgő poharat tartva suttogják régi karácsonyok emlékeit, melyek gyarapodnak évről évre, hisz melléjük áll megannyi szép új történet. Kilépek közülük és arra gondolok, milyen sok szeretet és érzelem gyülemlik fel ezen a kis téren szenteste békés éjjelén!

(Csige Gréta Rozi és Széles Hanna vásári forgataga)

Míg a vásárban sétáltam, a kivilágítatlan részeket nézve, eszembe jutott, hogy vajon hány ember tölti egyedül a karácsonyt. Szomorúan az üres házban ülve, gyönyörű kivilágítás nélkül, karácsonyfa hiányában. Náluk nem jár a Jézuska, de még csak rokonok sem. Egy családtag sem gondol rájuk ezekben a napokban.

Elméletesen ez az ünnep a szeretetről szól, mégis sokan szeretet nélkül, búskomorságban töltik. Szívükbe bánat költözik, mikor benéznek a fényesen tündöklő házak ablakán és boldog, vidám családok sokaságát látják. Olyanokat, akik együtt töltik a karácsonyt a szeretteikkel, fát díszítenek, égősorokkal rakják tele a ház minden szegletét, ezzel még több fényességet adva, az eleve is tündöklő házaknak. Olyanokat, akik együtt fogyasztják el a gondoskodó, anyai kéz által készített ételt és együtt mondanak áldást azért, mert újra együtt lehetnek. Aztán elmennek közösen a templomba a szentesti istentiszteletre közösen imádkozni és még egyszer megköszönni, hogy mindenki egészséges.

Ilyenkor ezek az emberek arra gondolnak, nekik milyen tökéletes életük van. Pedig ha tudnák az igazságot...

(Fábián Jázmin vásári forgataga)

Lágy hűvös szellő kapott bele a hajamba,
amikor megérkeztem. A kürtőskalács illata már
az ide vezető úton is keringett a levegőben.
Mégsem volt a szokott karácsonyi hangulatom.

Nem is tudom igazán az okát. Talán, mert idén
minden sokkal másabb: nagyobb a tömeg,
magasabbak az árak és elveszett rég
a mesés varázsa ennek a pár hétnek.

Az ünnepet a képmutatás, a megjátszott
szeretet jellemzi. Eközben előttem már-már
halálra tapossák egymást az emberek. Csak
a kisgyerekek és a nagymamájuk hangos nevetése
tartja bennem a lelket; nincsen minden veszve.

Nem érzem a várakozás örömét a tömegben,
mind csak fut és egy pillanatra sem állna meg.
Elmulasztja így az advent szépségét az, aki rohan
és nem értékeli a pillanatot, ami megadatott neki.

Hiába a sok dísz, a karácsonyi zene, az illatok,
mégis úgy érzem, kopár ez az ünnepi tér.
Az emberekben semmi elő, semmi szép;
mintha halott csontvázak forгатaga lenne.

Mégsem ez a látvány kelt bennem hiányt
– hogy a vásárt most először egyedül járom –,
eszmélek rá: nincs mellettem a családom.
Enélkül nem ünnep az ünnep.

Érzem a szellő lágy tapintását, de nem
kárpótolja anyám gyengéd, félénk mosolyát,
testvéreim bugyuta táncát. És a kenyérlángos
sem múlja felül apám híres töltött káposztáját.

Még egyikük sincs itt velem, így ünnepelnem
nincs mit. Csak állok egyedül a tömegben és
várom, hogy ez a pár hét végleg leteljen. Így húzom
meg magam ebben a csendes vásári forгатagban.

(Potos Áron vásári forгатaga)